

Estrofa al vent

GABRIEL ALOMAR

Jo escric al vent aquesta estrofa alada
per tal que el vent la porti cel enllà;
jo vull seguir-la amb ma candent mirada,
plorós de no poder-la acompanyar.

Entre els hiverns, quan vibri la ventada,
el meu vers per l'espai ressonarà,
i sobre els homes sa brunzent tonada
durà el so d'un incògnit oceà.

I cantarà en la lira de les branques
i de la lluna en les crineres blanques
o en l'arquet de silenci de la nit.

I eternalment la maternal Natura
l'espargarà per la infinita altura
quan el meu nom, obscur, serà extingit.

ALOMAR, Gabriel (1911): *La columna de foc*. Barcelona: Antoni López.